„เกสตาโปกลับมาอีกแล้วหรือ?"

จดหมายเปิดผนึก · เบอร์ลิน 27 มกราคม 2002

ในคืนวันศุกร์ที่ 25 มกราคม 2002 ช่วงเวลาที่ลูกค้าแน่นที่สุด มีคนเจ็ดคนเดินเข้ามาในห้องอาหารขนาด 38 ตารางเมตรซึ่งมีลูกค้านั่งเต็ม และในครัวของร้านอาหารไทย TUANS HÜTTE ที่ Dircksenstraße 40 แล้วเริ่มตรวจสอบพนักงานต่อหน้าลูกค้าที่งุนงง สี่คนในจำนวนนั้นแสดงตัวต่อเจ้าของร้านซึ่งรีบมาถึงที่เกิดเหตุว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของสำนักงานจัดหางานเขตตะวันตกเฉียงใต้ คนหนึ่งดูคล้ายเจ้าหน้าที่ผู้หญิงที่เคยร่วมการตรวจค้นที่ Fasanenplatz ในค่ำวันศุกร์ประเสริฐปี 1998 เธอปฏิเสธที่จะแสดงบัตรประจำตัว การตรวจสิ้นสุดลงก่อนห้าทุ่มเล็กน้อย ลูกค้าหลายคนกลับไปด้วยความตกใจ ชายชาวสวิสคนหนึ่งถามผมว่า „เกสตาโปกลับมาอีกแล้วหรือ?" ลูกค้าคนอื่นๆ เสนอตัวให้ความช่วยเหลือ ...

ตั้งแต่ปี 1995 หน่วยปฏิบัติการพิเศษได้บุกตรวจร้านอาหารไทยของผมประมาณ 40 ครั้ง เฉพาะในปี 1998 ก็ถึง 12 ครั้ง โดยไม่พบสิ่งใดที่เป็นเรื่องเป็นราว การแจ้งความโดยไม่ระบุชื่อทุกครั้ง และปฏิบัติการขนาดใหญ่ทุกครั้งที่รัฐสั่งการเพื่อปราบปรามการทำงานผิดกฎหมาย ล้วนเป็นโอกาสให้รัฐระดมกำลังมาที่ร้านอาหาร แทบไม่มีพ่อครัวไทยของผมคนใดที่อยู่ในเยอรมนีได้เกินสี่สัปดาห์หลังเดินทางมาถึงโดยไม่เคยเห็นภายในสถานีตำรวจ ทันทีหลังการตรวจค้นที่ Tuans Hütte มีพ่อครัวสองคนถูกตำรวจจับกุมที่ป้ายรถเมล์

ในค่ำคืนนั้น มีเจ้าหน้าที่กี่คนในเยอรมนีที่ไล่ต้อนคนงานครัวในธุรกิจร้านอาหารผู้ไร้ทางสู้และหวาดกลัว ซึ่งมักเป็นชาวต่างชาติ คนเหล่านี้ยืนอยู่ ณ จุดต่ำสุดของห่วงโซ่คุณค่าวันแล้ววันเล่า และด้วยชีวิตอันขัดสนของพวกเขา ทำให้สเต๊กบนจานของชาวเยอรมันยังไม่แพงถึง 100 มาร์ก โดยไม่มีวันหยุดสุดสัปดาห์อันศักดิ์สิทธิ์แบบเยอรมัน ไม่มีความมั่นคงของข้าราชการที่ได้เงินเดือนเดือนที่ 14 และไม่มีโอกาสเกษียณอายุตอน 50 ปีอย่างครูอาจารย์

„นายกรัฐมนตรีรถยนต์" ช่วยให้บริษัทใหญ่ทนแบกภาระของระบบราชการเยอรมันอันหนักอึ้งได้ด้วยการ

อุดหนุนอยู่ตลอดเวลา แต่ธุรกิจร้านอาหารไม่มีทางหลบหนีแรงกดดันที่เพิ่มขึ้นจากรัฐ ต่างจากผู้หนีภาษีหรือทุนที่ตระเวนเก็งกำไรในตลาดหุ้น ธุรกิจนี้ไม่มีอิสระที่จะย้ายถิ่นได้ตามใจ ส่วนธนาคารก็ปฏิบัติต่อธุรกิจร้านอาหารเช่นเดียวกับรัฐ โดยทำทีขี้ขลาดเหมือนกวาง แม้แต่ทนายความค่าตัวสูงก็แทบจะปกป้อง „พลเมืองเจ้าของร้านอาหาร" จากรัฐไม่ได้

ในยุโรปแห่งภูมิภาค เป็นเรื่องถูกกฎหมายหรือไม่ที่เจ้าหน้าที่แรงงานระดับสหพันธ์คนหนึ่งสามารถยึดอำนาจเด็ดขาดในประเทศ และตอนนี้สามารถอนุมัติหรือปฏิเสธใบอนุญาตทำงานทุกฉบับของพ่อครัวอาหารเฉพาะทางในเยอรมนีได้จากบอนน์แต่เพียงผู้เดียว? สำนักงานจัดหางานระดับภูมิภาคของเบอร์ลินถูกลดบทบาทเหลือเพียงผู้เก็บแฟ้ม ที่ตัดสินว่าเมื่อใดจะจ้างพ่อครัวไทยมาทดแทนในเบอร์ลินได้ ในขณะเดียวกันก็สั่งสอนราชอาณาจักรไทยว่าใครและอะไรคือพ่อครัวไทยกระนั้นหรือ? เป็นที่ยอมรับได้หรือไม่ที่ระบบราชการด้านแรงงานของสหพันธ์คิดขั้นตอนใหม่ๆ ขึ้นมาไม่หยุด ซึ่งสร้างค่าใช้จ่ายไร้สาระให้แก่ธุรกิจขนาดกลางที่ลำบากอยู่แล้ว เช่น ค่าธรรมเนียม 800 มาร์กที่ต้องจ่ายตั้งแต่เดือนมกราคม 2000 สำหรับการทดสอบพ่อครัวในกรุงเทพฯ ให้แก่พ่อครัวชาวเยอรมันที่บอนน์คัดเลือกและได้รับใบอนุญาตซึ่งพำนักอยู่ที่นั่น? เป็นที่ยอมรับได้จริงหรือที่การตรวจค้นอย่างไร้มารยาทในช่วงเวลาที่ธุรกิจคึกคักที่สุดก่อความเสียหายทางเศรษฐกิจแก่ร้านอาหารที่ถูกตรวจ?

รองจากภาครัฐแล้ว ร้านอาหารน่าจะเป็นผู้จ้างงานรายใหญ่ที่สุดในเบอร์ลิน ร้านอาหารมีสิทธิ์ที่จะดำรงอยู่อย่างปกติ โดยไม่ถูกลดค่าให้เป็นเพียงแพะรับบาปและผู้จ่ายเงินให้ระบบราชการของรัฐ เหมือนชาวยิวในยุโรปยุคกลาง ซึ่งชื่อของบางคนท่านอาจพบได้บนแผ่นจารึกตามทางเท้าในเบอร์ลิน

ในปี 1969 ชุมชนที่ Stonewall ในนิวยอร์กเริ่มลุกขึ้นต่อต้านการบุกตรวจของตำรวจ ขอให้เราเงยหน้าขึ้นและต่อต้าน ถึงเวลาแล้ว! หากสภาพการณ์เป็นเช่นนี้จนทำให้คนธรรมดาที่ต้องทนทุกข์กับทั้งหมดนี้กลายเป็นอาชญากร สังคมก็ควรเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์เหล่านั้น

ต้นเหตุของตลาดมืดที่ถูกประณามคือภาระอันหนักอึ้งของรัฐในเยอรมนี ซึ่งกดทับทุกสิ่ง ภาระนี้ต้องลดลง รวมถึงด้วยการปรับลดระบบราชการที่ไม่อาจทนได้ให้กระชับขึ้น

รัฐที่ไม่ซื่อสัตย์ต่างหากที่เป็นอาชญากร ไม่ใช่คนธรรมดา ผมขอเรียกร้องต่อนักการเมืองให้ธุรกิจการ

บริการได้รับความเคารพขั้นพื้นฐานที่สอดคล้องกับบทบาททางเศรษฐกิจและสังคมของธุรกิจนี้

กฎหมายแรงงาน กฎหมายภาษี และกฎหมายคนเข้าเมืองของเยอรมนีต้องได้รับการออกแบบให้สะท้อนความเป็นจริงของธุรกิจร้านอาหาร ซึ่งมีลักษณะเด่นคือค่าจ้างต่ำและมีสัดส่วนแรงงานต่างชาติสูง

Norbert H.G. Frankenstein, เบอร์ลิน 27 มกราคม 2002

เจ้าของร้านอาหาร MAOTHAI

คำแปลของเอกสารต้นฉบับ